

67 ปี

28 เมษายน วันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000
ภายใน 15666 โทรศัพท์/โทรสาร 02-259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับประจำวันที 6 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2560 หน้า 1 ต่อ 13

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ครูดี...โรงเรียนเด่น :
นฤมล แก้วสัมฤทธิ์
ครูหนึ่งเดียว...
ในพื้นที่ป่ามรดกโลก

▶13

อาหารเรียนที่มีเพียงหลังเดียว

‘นฤมล แก้วสัมฤทธิ์’ ครูหนึ่งเดียว...ในพื้นที่ป่ามรดกโลก

พรณิภา บำเพ็ญรุ่งโรจน์

“
เด็กๆ ที่นี่
เราไม่เน้นเรื่องเก่ง
เรานั้นเรื่อง
การเป็นคนดี
”

 ครูดี...โรงเรียนเด่น
edusiamrath@gmail.com

หมายเหตุ: มูลนิธิรางวัลสมเด็จเจ้า
ฟ้ามหจักรี ร่วมกับสำนักงานเลขาธิการคุรุ
สภา กระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน
ได้ดำเนินการสรรหา “ครู” ผู้สมควรได้รับ
รางวัลสมเด็จเจ้าฟ้ามหจักรี ต่อเนื่องเป็นครั้งที่ 2 โดยจัดให้มีการมอบรางวัลในทุก 2 ปี
รางวัลนี้จัดเป็นรางวัลระดับนานาชาติ

ฝึกระเบียบวินัย

เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระปรีชาด้านการศึกษา โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชานุญาตตั้งนาม “รางวัลสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหาจักรี” เพื่อยกย่องเชิดชูเกียรติ “ครู” ผู้สร้างความเปลี่ยนแปลงในชีวิตลูกศิษย์ สร้างคุณประโยชน์ต่อการศึกษา ในประเทศต่างๆ ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และติมอร์ เลสเต รวม 11 ประเทศ ประเทศละ 1 รางวัล โดยจะพระราชทานรางวัลในวันที่ 11 ตุลาคม 2560

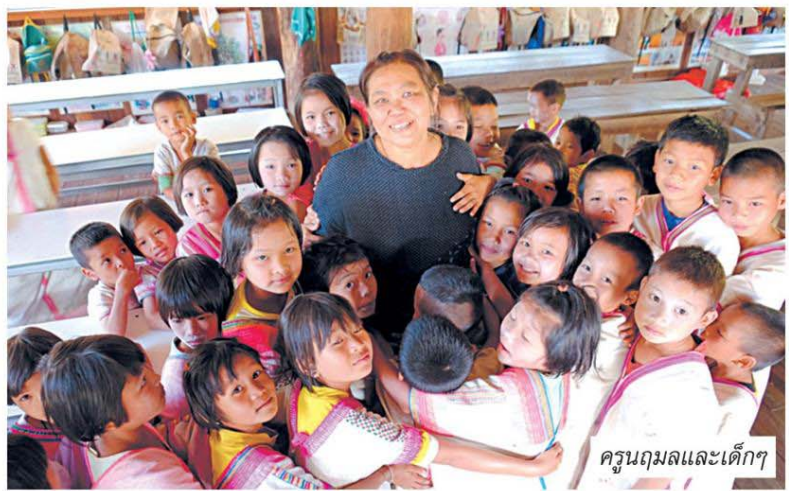
สำหรับประเทศไทยนั้นมีครูผู้สร้างคุณประโยชน์มากมาย ทางมูลนิธิฯ ยังมีรางวัลพิเศษ “รางวัลคุณากร” มอบแก่ “ครู” ที่ผ่านการคัดเลือกในปีนี้...ครูดี...โรงเรียนเด่นฉบับนี้จึงขอแนะนำเสนอครูรางวัลคุณากร “นฤมล แก้วสัมฤทธิ์” ครูหนึ่งเดียว...ในฝันป๋ามรดกโลก

“ครูเป็นอาชีพที่ต้องฝึกคน ไม่ใช่แค่สอนความรู้ ต้องฝึกทั้งนิสัยใจคอให้เด็กๆ เป็นคนดี ไม่ใช่แค่สอนให้รู้แล้วก็จบ ถ้ารู้แล้วไปโกงเขา รู้แล้วเห็นแก่ตัว มันไม่มีประโยชน์ อย่างนั้นไม่ต้องรู้เลยดีกว่า”

เป็นมุมมองต่อวิชาชีพครูของ “ครูเจียบนฤมล แก้วสัมฤทธิ์” ผู้ได้รับการพิจารณาคัดเลือกให้ได้รับรางวัล “คุณากร” ประจำปี 2560 จากมูลนิธิรางวัลสมเด็จพระเจ้าฟ้ามหาจักรี โดยเป็นครูเพียงคนเดียวของศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา “แม่ฟ้าหลวง” บ้านกรูโบ ต.แม่จัน อ.อุ้มผาง จ.ตาก ที่ยืนหยัดและมุ่งมั่นในการทำหน้าที่ดูแลช่วยเหลือพัฒนาชุมชนควบคู่ไปกับสอนหนังสือให้กับเด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้น ป.6 เพียงลำพังมาตลอดระยะเวลา 19 ปี ในชุมชนกะเหรี่ยงหมู่บ้านสุดท้ายที่อยู่ลึกที่สุดในเขตพื้นที่ของผืนป๋ามรดกโลก...ทุ่งใหญ่นเรศวร

“ทุกวันนี้ถ้าเป็นหน้าฝนต้องใช้เวลาเดินทางออกไป 3 วันกว่าจะถึงถนนดำ แรกๆ ที่มาอยู่ต้องทำทุกอย่างทั้งครูสอนหนังสือและ

ครูนฤมลและเด็กๆ

เป็นเจ้าของที่สาธารณสุข ตรวจเช็กมาลาเรีย วัดความดัน จ่ายยาให้กับชาวบ้าน จนกระทั่งเริ่มมีสุขภาพดีขึ้นในพื้นที่เมื่อสัก 5-6 ปีมานี้เอง” ครูนฤมล เล่า

เกือบ 20 ปีที่ใช้ชีวิตเพียงลำพังในป่าลึก กับการทำหน้าที่ “ครู” ที่ไม่ได้หยุดแค่การสอนหนังสือและมอบวิชาความรู้ให้กับเด็กๆ แต่ “ครูนฤมล” ยังมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนแห่งนี้ไปพร้อมๆ กัน ทั้งการสร้างงาน สร้างอาชีพ จากฝีมือการทอผ้าที่สวยงามของชาวกะเหรี่ยง การหาหนทางเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรต่างๆ เช่น การแปรรูปพริกแห้งให้มีราคาที่ดีขึ้นฯลฯ ควบคู่ไปกับการปลูกฝังให้เด็กๆ รักและหวงแหนผืนแผ่นดินบ้านเกิด รักแผ่นดินไทย ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดจากแรงกายแรงใจของผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียวที่มีหัวใจเด็ดเดี่ยว และมีความอดสาหัส เพราะความมั่นสัญญาว่าจะไม่ละทิ้งเด็กภูเขาชาวไทย ที่มีต่อสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ยึดถือมานานถึง 18 ปี

“ชาวบ้านชุมชนที่ห่างไกลอย่างที่บ้านกรูโบ จะมองว่าครู...เป็น “ข้าราชการ” เป็นตัวแทนของ “ในหลวง” ดังนั้นหากความเหน็ดเหนื่อยของตนเองเพียง 1 คน สามารถทำให้

คนอื่นหลายๆ คนได้รับโอกาสและมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ก็เป็นสิ่งสมควรทำเพื่อประเทศชาติเปรียบเสมือน ในหลวงรัชกาลที่ 9 ที่ทรงเสียสละ ทรงงานหนักเพื่อคนไทยอีก 60 ล้านคน ได้อยู่ดีมีสุข ทอผ้า เลี้ยงหมู ปลูกผักปลอดสาร อนาคตข้าว ปลูกป่าสร้างรายได้ ทำทั้งหมด...ทำยังไงก็ได้ให้ชาวบ้าน อยู่ได้โดยไม่ต้องไปบุกเบิกป่า ในโรงเรียนก็มีแปลงตัวอย่างให้เด็กๆ ได้ตัดปลูกผัก ถ้ามว่าเหนื่อยกว่าเดิมไหม ครูไม่ได้คิดถึงตรงนั้น อะอะไรที่มันเป็นประโยชน์ทำทุกอย่าง คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมของคนในชุมชนและเด็กๆ ไว้ก่อน **ดังคำสอนของในหลวงรัชกาลที่ 9 ว่าเมื่อทำงานอย่าหยาบยกเอาความขาดแคลนมาเป็นข้ออ้าง แต่ให้ทำงานความขาดแคลนให้ดีที่สุดคือหลักคิดที่ครูยึดถือและปฏิบัติตามมาโดยตลอด”**

ครูนฤมลเล่าถึงงานที่ทำนอกเหนือไปจากการสอนหนังสือ

แม้ว่า “บ้านกรูโบ” จะเป็นชุมชนสุดท้ายที่อยู่ลึกและห่างไกลจากอ้อมผางมากที่สุด การเดินทางด้วยรถยนต์ทั้งทางดำและทางฝุ่น รวมกันยังมากกว่า 90 กิโลเมตร ที่นี้ช่างห่างไกลเสียจนชนิดที่เรียกว่า “การศึกษา” อาจไม่จำเป็นสำหรับชาวชุมชน แต่ “ครูนฤมล” ก็ยังจะ

พยายามหยิบยื่นโอกาสทางการศึกษา และ ผลักดันให้ลูกศิษย์ทุกคนได้ออกไปเปิดโลกกว้าง ทางการเรียนรู้ให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วยทุกวิถีทางที่จะทำได้

“เด็กๆ ที่นี่เราไม่เน้นเรื่องเก่ง เราเน้น เรื่องการเป็นคนดี เพราะวันนี้การจัดการเรียน การสอนหรือหลักสูตรเราเน้นแต่คนเก่ง แม้ว่า ความเก่งจะใช้ประโยชน์ได้จริงแต่ถ้าเก่งแล้วไม่ ดีหรือเก่งแล้วโกงจะมีประโยชน์อะไร สิ่งสำคัญ คือต้องรู้ว่าตัวเองเป็นคนไทยไม่ใช่กะเหรี่ยง กะเหรี่ยงเป็นแค่ เชื้อชาติแต่ทุกคนเป็นคนไทย และความรู้ที่ได้รับ ถ้าไม่เรียนต่อก็จะอยู่ใน สังคมได้โดยไม่ถูกหลอกหลวง หรือโดนเอา เปรียบ”

ส่วนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กๆ กว่า 60 คน ซึ่งมีตั้งแต่ชั้นอนุบาลไป จนถึงชั้น ป.6 นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ครูเพียงคน เดียวจะทำได้ แต่ที่นี่ใช้วิธีที่ดูแลน้อง แบ่งหน้าที่ ความรับผิดชอบของแต่ละคนในการดูแลส่วน ต่างๆ ของโรงเรียน ในการสอนก็ให้พี่ชั้น ป.6 ช่วยดูแลน้องอนุบาลในเรื่องต่างๆ แม้ กระทั่งการจับมือหัดเขียนหัดอ่าน ในบางวิชา นั้นก็จะใช้วิธีการเรียนรวมกันเช่นวิทยาศาสตร์ ก็ใช้ใบงานให้พี่พาน้องออกไปค้นหาคำตอบ ต่างๆ นอกห้องเรียน ที่นอกจากจะได้ความ สนุกแล้ว ยังช่วยสร้างความรักสามัคคี

“ครูจะสอนให้เด็กรักพ่อรักแม่ รักครอบครัว รักเพื่อนพี่น้อง รักชุมชน รู้จักความรับผิดชอบดูแลพ่อแม่และครอบครัวตัวเองได้ ไม่เน้นความเก่ง พยายามปลูกฝังให้เขารัก ชุมชนของตนเอง เมื่อเรียนจบเขาจะรักบ้าน เกิดไม่ทิ้งถิ่นของตนเอง” ครูณฤมล อธิบายถึง จุดมุ่งหมายในการสอนเด็กๆ

ขณะที่ศิษย์เก่าอย่าง **“พรรณิภา บำเพ็ญ**

รุ่งโรจน์” ซึ่งได้รับโอกาสเรียนจบปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และกลับมาเป็นครูสอนอยู่ที่ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านหมองแก้ว เล่าถึงโอกาสและแรงบันดาลใจที่ได้รับจาก **“แม่ครู”** ว่า

“โตมาก็เห็นว่าแม่อยู่กับเด็กๆ และชาวบ้านทุกคนมาตลอด และกว่าที่จะเรียนจบได้ ทั้งแม่และหนูเสียน้ำตากันมาก เพราะไม่มีเงินถึงแม้จะได้รับทุนเรียนแต่ก็ไม่พอ แม่ต้องหยิบยืมเงินเพื่อนมาช่วยส่งเรียนจนจบ และคอยบอกเสมอว่าถ้าได้ดีแล้วให้กลับมาพัฒนา บ้านเกิดของเรา...ประทับใจทุกเรื่อง ทั้งความ เสียสละ และเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้อยาก กลับมาเป็นครูเพื่อช่วยเหลือคนในชุมชน”

...ต้นกล้าที่ “ครูณฤมล” ลงดินไว้... วัน นี้กำลังเจริญเติบโตงอกงาม มีลูกศิษย์ที่จบ ปริญญาตรีแล้ว 2 คน กำลังเรียนปริญญาอยู่ อีก 2 คน ส่วนที่จบ ม.6 แล้วกลับมาทำงาน ในพื้นที่ก็หลายคน เป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ เป็นครู ตชด. เจ้าหน้าที่สาธารณสุข บางคนก็ออกไป เรียนข้างนอกในระดับมัธยม ที่โรงเรียน อุ่มผางวิทยาคม วันหยุดหรือปิดเทอมก็จะกลับ บ้านมาช่วยครูสอนหนังสือ ช่วยดูแลน้องๆ และมีความฝันว่าอยากจะทำดีให้ลูกศิษย์ สักคนหนึ่ง ได้เรียน “หมอ” เพื่อที่จะได้กลับมา ดูแลคนในชุมชนของตนเอง

วันนี้ **“ครูณฤมล แก้วสัมฤทธิ์”** ในวัย 52 ปี ดูอ่อนล้าไปมาก ด้วยโรคภัยจากการ ทำงานหนักมาโดยตลอด แต่ก็ยังไม่คิดจะ หยุดทำหน้าที่..ที่จะสร้างโอกาสการเรียนรู้ แก่เด็กๆ ต่อไปอย่างไม่มีสิ้นสุด ด้วยจิตวิญญาณของความเป็น **“ครู”** ผู้อุทิศตนเพื่อ ศิษย์อย่างแท้จริง

